

ST. NICOLAAS OP BEZOEK.
Ondanks de tijdsomstandigheden blijft St. Nicolaas ons trouw. Wat gelukkig heeten mag, want velen bezorgt hij een genoeglijken avond en menig kinderhart zou teleurgesteld zijn, indien hij voor goed wegbleef. Op onze foto ziet men den goeden Sint op bezoek bij de kleinen van de Bodaert-huizen in de Nic.-Beetsstraat te Amsterdam, waar op gewone dagen ook reeds zooveel gedaan wordt om kinderleed te verdrijven. *(V.F.B.)*

tegen elkaar. Weer wist de oude baron hem te treffen, doch ook hij was gewond en van Charles' arm droop het bloed. De Gourville, dit bemerkende, sloeg met een krachtigen uitval hem het rapier uit de hand. Vloekende bukte de ontwapende man zich en greep De Gourville bij diens middel. In zijn poging om zich uit dien greep los te werken en zich onderwijl den ouden baron van het lijf te houden, had hij den muur waar hij zich tot nog toe beschermend had weten op te stellen, verlaten. Zijn jonge tegenstander had zich weer van zijn degen weten meester te maken, en opeens bevond De Gourville zich tusschen twee vuren.

In dit gevaarlijk oogenblik kwam er hulp en van een onverwachte zijde. Het jonge meisje, dat doodelijk verschrikt den woedenden strijd had gadegeslagen, en het gevaar ziende, waarin De Gourville zich bevond, greep, impulsief, een wijnkaraf en wierp die naar Charles, die van achteren op De Gourville toeliep. De zware karaf trof den jongen De Longueville aan het hoofd, die daarop bewusteloos op den grond viel, bedekt door de glasscherven.

„Bravo!" riep De Gourville uit. „Van nu af behoort mijn leven aan u, schoone jonkvrouw! En nu nog met u, baron! Mij dunkt, het spel is ten einde en ik ben aan de winnende hand!"

„Jou schurk!" raasde de baron, die het spel verloren zag, nu hij alleen stond tegen De Gourville. „Ik zal jouw vervloekten strot . . . ."

De zin eindigde in een smartelijken kreet; het lemmet van De Gourville had zijn werk voltooid: de baron zakte ineen.

„Snel!" riep De Gourville het meisje toe. „We moeten vluchten, onmiddellijk!"

„Vluchten? Waarheen?" stamelde zij onzeker.

„Naar den markies De Saulles! Of vergis ik me? — Kom, de bedienden zullen spoedig hier zijn." Hij nam haar op met één hand, terwijl hij in de andere zijn druipend rapier hield en spoedde zich met het meisje, dat niet den minsten weerstand bood, de zaal uit. „Snel nu. Kunt u mij den weg wijzen naar den stal, zonder dat een der bedienden ons ziet? Een paard, en dan weg, voor men ons achtervolgen kan. Dat is onze eenige kans!"

III.

Als in een droom gehoorzaamde de jonge dame en krampachtig De Gourville's hand grijpende, leidde zij hem door een donkere, nauwe gang naar een binnenplein.

„Duivels! De fortuin is met ons!" zei De Gourville, toen hij daar een paard zag, dat gezadeld stond, blijkbaar voor het vertrek van graaf Lacraisse.

De Gourville zette het meisje in het zadel, steeg zelf achter haar op en gaf het paard de sporen, dat daarop in snelle vaart wegdraafde, nog net bijtijds om te ontsnappen aan de bedienden, die het huis uitstormden om de vluchtelingen tegen te houden.

„Het spel is nog niet gewonnen," mompelde De Gourville, „als de jonge Longueville spoedig bij kennis komt, zal hij ons zeker met een aantal bedienden volgen. Duivels, dat is niet de vervolging, die ik vanmorgen bedoelde!"

Hij greep de leidsels met grimmige beslistheid en ondersteunde terwijl het verschrikte half bezwijmende meisje, dat nauwelijks begreep, wat er met haar plaats vond en zich nochtans vol vertrouwen liet wegvoeren door dien roodharigen avonturier, die den naam van haar minnaar genoemd had.

En zoo vlogen ze voort in den duisteren nacht. Het slijk spatte rechts en links omhoog; bosschen doemden op en verdwenen even snel; voort, steeds maar voort jaagde het trouwe beest, wiens energie onder den dubbelen last langzaam maar zeker uitputte en langs wiens schoften het bloed droop van De Gourville's sporen. Den driearmigen wegwijzer schoten ze voorbij en de harde effen weg teekende zich als een eindeloozen witten draad tegen de duisternis af.

De Gourville begon nu de wilde vaart van zijn ros wat te verminderen. Geen woord was er nog gesproken tusschen de beide rijdenden; de stilte werd slechts verbroken door den hoefslag van het paard en het gekletter van De Gourville's degen. Korenvelden, boerenhoeven, wijngaarden en struikgewas gingen in bonte volgorde aan hen voorbij. De minuten schenen te kruipen, de weg was oneindig. Voort, steeds maar voort, tot, als met een schok uit een wilden droom ontwakende, De Gourville bemerkte dat hij met de dame in het grauwe licht van den dageraad reed.

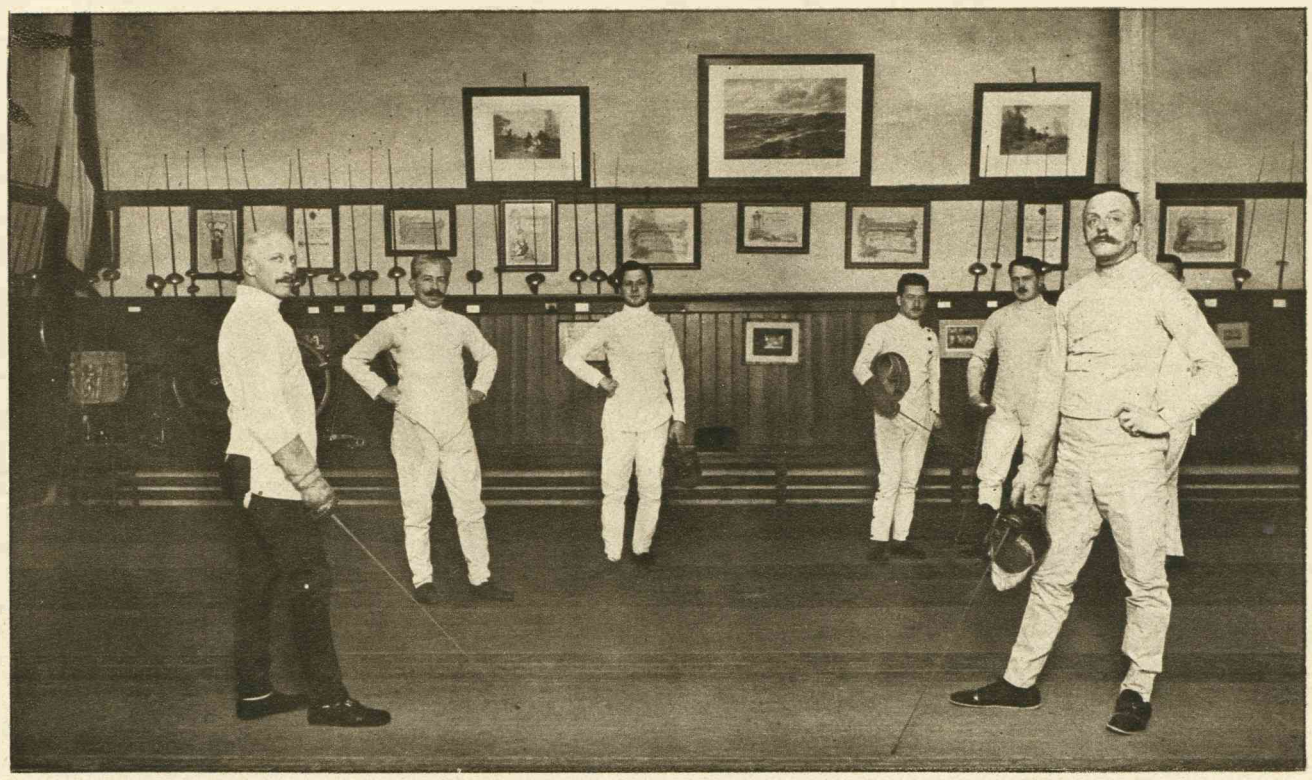
Hij veranderde zijn positie en nam zijn arm weg, waarmede hij den kostbaren last gedurende de nachtelijke uren ondersteund had. Deze beweging ontlokte hem een kreet van pijn en te gelijkertijd bemerkte hij dat zijn gewonde arm een groote donkere bloedvlek op het witte gewaad van het voor hem zittende meisje had achtergelaten.

Onderwijl liep markies De Saulles ongeduldig zijn kamer op en neer. De trage minuten werden met een tikkend geluid weergegeven door de gouden pendule, waarheen de markies telkenmale en steeds ongeduldiger de schreden richtte.

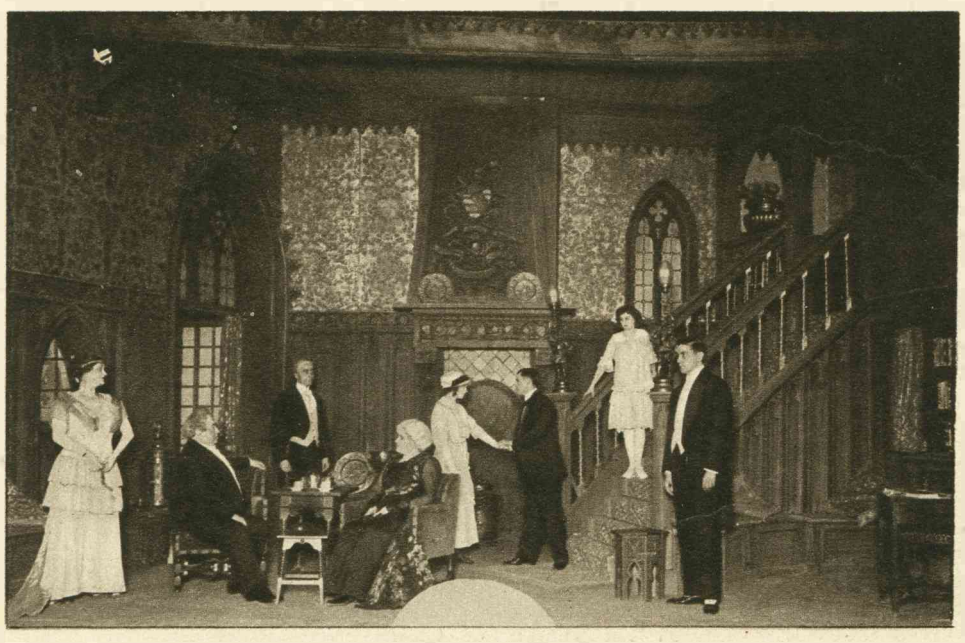
Tien uur — kwart over — half elf . . . en nog wachtte hij tevergeefs. De Gourville had toch zelf beloofd om negen uur terug te zijn. Kwart voor elf — tien minuten — vijf — toen

HET VERTREK VAN DEN HEER KRAUS.
De heer Kraus temidden van zijn familie aan boord van het s.s. „Prins der Nederlanden", waarmede hij Zaterdag j.l. naar Indië is vertrokken, waar zijn algemeen erkende bekwaamheden door de Ned. Indische Spoorwegmaatschappij als altijd zeer op prijs gesteld worden. *(V.F.B.)*

EEN BELANGWEKKENDE ONTMOETING.
In de schermzaal van den bekenden Amsterdamschen schermmeester Giandominici had verleden week een belangwekkende ontmoeting plaats tusschen den beroemden Belgischen schermer Selderslagen en den eigenaar van genoemde schermzaal. Op onze foto ziet men de beide schermers terwijl zij een partij fleuret geven. *(V.F.B.)*

„DE HILLARYS".
Door de N. V. „Tooneelvereeniging", gezelschap Heyermans, is verleden week in den Hollandschen Schouwburg te Amsterdam opgevoerd het tooneelspel in 3 bedrijven van Hougton: „De Hillarys". Wij brengen hierboven het einde van het 3e bedrijf in beeld. Van links naar rechts: Caroline van Dommelen; Hubert Laroche; A. Zelvelder; M. Meunier-Nagtegaal; Truus Post; Frits Bouwmeester; Martha Walden; Fred Vogeding. *(V.F.B.)*

„DE ONTROUWE . . . .?"
In Schouwburg „Frascati" te Amsterdam is Vrijdag 3 December de première gegeven van „De ontrouwe . . .?", die zeer veel succes had. Onze foto geeft, in de bekende volgorde: Mevrouw Hulsman-Ruys; Ansje Kapper; Mevr. Blankensteyn; Louis van Dommelen; Coba Kinsbergen; Laurens Ezerman; Lageman; Barendse; Monnikendam; De Boer. *(V.F.B.)*